

# Doniyor kitobi — Yuzinchi son

## *Imon orqali oqlanish uchun davom etayotgan kurash: Protestantizmdagi murtadlikning tarixiy tahlili*

Jeff Pippenger

2024-02-29

1888-yildagi isyon davrida Oqsoqollar Jons va Vaggoner olib kelgan xabar, haqiqiy ma'nodagi imon orqali oqlanish xabari edi. Murtad Protestantizm, Masihning xochdagi o'limi orqali berilgan oqlanish insonni gunohlari ichida qoplaydi, ammo Uning qoni uning gunohlarini amalda olib tashlamaydi, deb da'vo qiladi. Bu yolg'on ta'limot gunohning olib tashlanishini Ikkinchi Kelishga ko'chiradi; o'shanda gunohkorlar go'yoki mo'jizaviy tarzda o'zgartiriladi. Murtad Protestantizm va 1957-yildan buyon rasmiy ravishda Laodikiyalik Adventizm, Masih faqatgina bizning O'rnbosarimizdir, ammo bizning Namunamiz emas, deb ta'kidlaydi. 1888-yildan bir yil oldin, Opa Uayt quyidagilarni yozgan edi.

“Sizlarga yangi yurak beraman va ichingizga yangi ruh solaman.’ Men butun qalbm bilan ishonamanki, Xudoning Ruhi dunyodan qaytarib olinmoqda, va buyuk nur hamda imkoniyatlarga ega bo‘lib, ulardan foydalanmaganlar birinchi bo‘lib tashlab qo‘yiladilar. Ular Xudoning Ruhini o‘zlaridan uzoqlashtirdilar. Shaytonning hozirgi paytda qalblar, jamoatlar va xalqlar ustida olib borayotgan faoliyati bashoratni o‘rganuvchi har bir kishini larzaga solishi kerak. Oxir yaqin. Jamoatlarimiz o‘rinlaridan tursin. Xudoning aylantiruvchi qudrati alohida a‘zolarining qalbida tajribada namoyon bo‘lsin, shunda biz Xudo Ruhining chuqur harakatini ko‘ramiz. Gunohning shunchaki kechirilishi Isoning o‘limining yagona natijasi emas. U cheksiz qurbonlikni faqat gunoh bartaraf qilinishi uchun emas, balki insoniy tabiat tiklanishi, qayta go‘zallashtirilishi, xarobalaridan qayta bunyod etilishi va Xudoning huzuriga munosib holga keltirilishi uchun ham qildi....”

“Masih — Yoqub ko ko‘ringan, poydevori yerga tayanib, eng yuqori pog‘onasi osmonlarning eng yuksagiga yetgan narvondir. Bu najotning belgilangan usulini ko‘rsatadi. Biz bu narvonning pog‘onasidan pog‘onasiga ko‘tarilishimiz kerak. Agar oramizdan birortamiz oxir-oqibat najot topsa, bu Iso Masihga narvonning pog‘onalariga yopishgandek mahkam yopishish orqali bo‘ladi. Masih imonli uchun hikmat, solihlik, muqaddaslanish va qutqarilish qilib qo‘yilgandir....”

“Haqiqatga egaman, deb o‘zini mustahkam turibman deb o‘ylaydiganlar orasida ayrimlarning dahshatli qulashlari bo‘ladi; biroq ular haqiqatga uni Iso Masihda qanday bo‘lsa, shunday holda ega emaslar. Bir lahzalik beparvolik bir jonni qaytarib bo‘lmas halokatga uloqtirib yuborishi mumkin. Bitta gunoh ikkinchisiga olib boradi, ikkinchisi esa uchinchisiga yo‘l hozirlaydi va shu tariqa davom etadi. Biz Xudoning sodiq xabarchilari sifatida, Uning qudrati bilan saqlanib qolishimiz uchun Unga doimiy ravishda yolvorishimiz kerak. Agar biz burchdan bir qarich bo‘lsa ham og‘ib ketsak, halokat bilan tugaydigan gunoh yo‘lidan borib ketish xavfi ostida qolamiz. Har birimiz uchun umid bor, ammo faqat bir yo‘l bilan — o‘zimizni Masihga mahkam bog‘lash va Uning fe‘lining kamolotiga erishish uchun bor kuch-quvvatimizni ishga

solish orqali.”

“Gunohni yengil ko‘radigan va doimo gunohkorga bo‘lgan Xudoning sevgisi ustida to‘xtalib turadigan bu taqvodorliksimon din gunohkorni, u gunoh ichida davom etar ekan va buning gunoh ekanini bilgan holda ham, Xudo uni qutqarishiga ishontiradi. Hozirgi haqiqatga ishonishini da‘vo qiladiganlarning ko‘plari aynan shunday yo‘l tutmoqdalar. Haqiqat ularning hayotidan ajratib qo‘yilgan, shuning uchun ham u qalbni fosh etish va imonga keltirish uchun ortiq kuchga ega emas. Dunyoni, uning urf-odatlarini, amallarini va odat tusiga kirgan kiyinishlarini tark etish uchun har bir asabni, ruhni va mushakni zo‘r berib ishga solish lozim...”

“Agar siz gunohni chetga surib, tirik imonni amalda qo‘llasangiz, osmon barakalarining boyliklari sizniki bo‘ladi.” Tanlangan xabarlar, 3-kitob, 155.

Murtad protestantizmning soxta “xushomadgo‘y din”i 1957-yilda Adventizmning to‘rtinchi avlodi boshida rasmiy ta‘limot sifatida o‘rnatildi. U oqlanishning shunday bir ta‘rifini taqdim etdiki, u “gunohkorni, u gunohda davom etayotgan bir paytda ham, Xudo uni qutqarishiga ishonishga undaydi.” Xoch esa shuni o‘rgatadiki, “gunohning kechirilishi Iso o‘limining yagona natijasi emas,” chunki “U cheksiz qurbonlikni nafaqat gunoh bartaraf etilishi uchun, balki insoniy tabiat tiklanishi, qayta go‘zallashtirilishi, xarobalaridan qayta qurilishi va Xudoning huzuriga munosib holga keltirilishi uchun ham keltirdi.”

1957-yildagi isyon shuni ko‘rsatadiki, 1863-yilda ekilgan isyon urug‘i, keyin 1888-yilda unib chiqqan va undan so‘ng 1919-yilda nashr etilgan kitob (The Doctrine of Christ) bilan ifodalangan qalbaki xabar tomonidan sug‘orilgan bu urug‘, oxir-oqibat Habakkukning ikki lavhasi bilan ifodalangan asl “odilning imoni” endi olib tashlanib, o‘rniga murtad protestantizmga mavjud bo‘lgan “imon bilan oqlanish”ning buzilgan ta‘rifi qo‘yilganini ochiq e‘lon qilish mevasi bilan yakun topdi. Yahudodan bo‘lgan itoatsiz payg‘ambar masxarachilar yig‘iniga qaytib borib, Baytildagi yolg‘onchi payg‘ambar bilan birga taom yedi.

1856-yilda avval Milleritlar harakatiga, so‘ngra 1888-yilda yana Laodikiya jamoatiga taqdim etilgan Laodikiya jamoatiga xabar har bir bosqichda rad etildi. Oq opa-singilning so‘zlariga ko‘ra, Laodikiyaga xabar ham, imon orqali oqlanish xabari ham bo‘lgan Jones va Vaggoner xabari, uni rad etayotgan isyonkorlar go‘yoki eski mo‘ljallarni himoya qilayotganlari haqidagi da‘vo ostida rad etildi! Ular himoya qilayotgan mo‘ljallar insoniy qo‘l bilan o‘zlari qurgan, qum ustiga bunyod etilgan bir poydevor edi.

1888-yilda Jons va Vaggoner tomonidan taqdim etilgan “imon orqali oqlanish” xabari haqiqiy xushxabarning shunday haqiqatini o‘z ichiga olgan ediki, unga ko‘ra oqlanganlar ayni paytda muqaddas ham qilinadilar. Unda oqlanish — shunchaki qonuniy tarzda muqaddas deb “e‘lon qilinish” emas, balki “haqiqatan ham” muqaddas qilinish ekani ta‘kidlangan edi. Opa Uayt 1888-yilgi isyondan avval ko‘p yillar davomida o‘zi bayon qilib kelganini ta‘riflagan Jons va Vaggoner xabari shuni ko‘rsatadiki, oqlanish nisbat berilganda, muqaddaslanish ham bir vaqtning o‘zida ato etiladi.

Bundan boshqacha bo‘lishi mumkin emas, chunki oqlanish ham, muqaddaslanish ham imonlida Muqaddas Ruhning hozirligi orqali amalga oshiriladi. Oqlanish va muqaddaslanish — bular shunchaki Muqaddas Ruhning hozirligi orqali imonli ichida amalga oshiriladigan yagona ishning ikki unsurini ifodalovchi ikki so‘zdir.

Qorahning isyonchilari rad etgan narsa aynan Musoning xabari edi; u 1856-yilda yana rad etildi, so‘ng 1888-yilda yana, va keyinchalik 1957-yilda Laodikiyachi Adventizmning najot haqidagi ilohiyoti sifatida omma oldida mustahkamlab qo‘yildi. Uzluksiz isyon Xudoni charchatdi, chunki xalq: “Yomonlik qiladigan har bir kishi Egamizning nazarida yaxshidir, va U ulardan mamnundir; yoki, Hukm Xudosi qayerda?” dedi.

Ular shunday dedilar: “gunoh qilayotganlar Masihning qoni bilan oqlangan, va ular gunoh qilishda davom etsalar ham, Xudo ulardan mamnundir.” Bu — Laodikiyaga (hukm qilingan bir xalq) yo‘llangan xabar bilan ifodalangan ruhiy aldovdir, chunki Masih laodikiyaliklarni “bechora, va xor, va kambag‘al, va ko‘r, va yalang‘och” deb ta‘riflaganiga qaramay, ular o‘zlarini “boymiz, mol-dunyomiz ko‘paygan, va hech narsaga muhtoj emasmiz” deb hisoblaydilar. Va aynan shu holatda ular aslida Rabbiyning og‘zidan tupurib tashlanish arafasidadirlar.

1844-yildagi birinchi umidsizlik tajribasi orqali sabr-toqat bilan o‘tgan Millerchilar tarixidagi sodiqlar — Yeremiyo kitobining o‘n beshinchi bobi, o‘n beshinchi oyatdan yigirma birinchi oyatgacha bo‘lgan joyda tasvirlanganidek, ma‘badning sodiq quruvchilari sifatida, agar ular “masxarachilar yig‘iniga” qaytmasalar, Xudoning “og‘zi” bo‘lishlari va‘da qilingan bo‘lsa-da — “masxarachilar yig‘iniga” (Baytildagi yolg‘on payg‘ambar bilan ifodalangan) qaytdilar va Laodikiyaliklarga aylanib, Xudoning og‘zidan qusib tashlanish arafasiga kelib qoldilar, holbuki buni bilmaydilar.

2001-yil 11-sentabrdagi Laodikiyalik Adventizmning holati 1840-yil 11-avgustdagi protestantlarning holati bilan timsollangan edi. Bu ikki tarix Masihning suvga cho‘mishi vaqtida Muqaddas Ruh nozil bo‘lgan paytda bahslashuvchan yahudiylar orqali timsollangan edi. Ushbu uch tarixning har birida avval tanlangan xalq chetlab o‘tilgan edi va hozir ham chetlab o‘tilish jarayonidadir. Yahyo Cho‘mdiruvchi davrida Ahdning Xabarchisi Butrus “tanlangan nasl” deb ta‘riflagan kishilar bilan ahd tuzishi lozim edi.

Ammo sizlar tanlangan naslsizlar, shohona ruhoniyliksizlar, muqaddas millatsizlar, Xudoning o‘ziga xos xalqisizlar; toki sizlarni zulmatdan O‘zining ajoyib nuriga chorlagan Zotning fazilatlarini e‘lon qilgaysizlar. Sizlar ilgari xalq emas edingizlar, endi esa Xudoning xalqisizlar; ilgari rahm-shafqat topmagan edingizlar, endi esa rahm-shafqat topgansizlar. 1 Butrus 2:9, 10.

Butrus o‘z davrining yangi tanlangan xalqini, ya‘ni o‘sha paytdagi Masihiy jamoatni nazarda tutayotgan edi. Ular “tanlangan nasl” sifatida ajratib olingan edilar; ayni o‘sha davrda Masih ham, Yahyo cho‘mdiruvchi ham avvalgi tanlangan xalqni ilonlar zurriyoti bo‘lgan bir nasl deb ta‘riflagan edilar.

Ey ilonlar zoti, o‘zingiz yovuz bo‘la turib, qanday qilib yaxshi narsalarni so‘zlay olasizlar?  
Chunki og‘iz yurakning to‘lib-toshganidan so‘zlaydi. Matto 12:34.

O‘tib ketgan avlod — “ilonlar nasli”dir; bu esa Muqaddas Kitob bashoratidagi sudraluvchi — Shaytonning ramzidir. O‘tib ketgan avlod sinov muddatining kosasini to‘ldirib bo‘lgan edi va to‘rt avlod davomida ular ilonning fe‘l-atvoriga singib ketgan edilar. Ular fahishaning peshonasini rivojlantirgan edilar. Shuning uchun Hizqiyol kitobining sakkizinchi bobidagi yigirma besh oqsoqol quyoshga sajda qilishga tayyor edilar. Ular papalikning fe‘l-atvorini shakllantirgan edilar.

“Uchinchi farishtaning xabari dunyoga yuborildi; u odamlarni peshonalarida yoki qo‘llarida yirtqichning yoxud uning suratining tamg‘asini qabul qilishdan ogohlantiradi. Bu tamg‘ani qabul qilish yirtqich qilgan qarorga kelish va Xudoning Kalomiga bevosita zid holda o‘sha bir xil g‘oyalarni ilgari surish demakdir.” Review and Herald, July 13, 1897.

Mahluqning belgisi — bu gunoh odami bo‘lgan, Rim papasi va Shaytonning yerdagi vakili bo‘lgan kishining belgisidir. Mahluq bilan bir xil fikrga kelish — ilon sifatida timsollangan Shayton bilan bir xil fikrga kelishdir.

“Dunyoviy foyda va sharaflarni qo‘lga kiritish uchun jamoat yer yuzining buyuk kishilarining iltifoti va ko‘magini izlashga yetaklandi; va shu tariqa Masihni rad etib, u Shaytonning vakiliga — Rim episkopiga sadoqat ko‘rsatishga undaldi.” The Great Controversy, 50.

Avval tanlangan xalqning oxirgi avlodida ularning fe‘l-atvori Shaytonning fe‘l-atvorini aks ettiradi. Ilgari Xudoning xalqi bo‘lmagan “tanlangan avlod” sinov, poklash va tozalash jarayoni orqali tanlanadi. Sinov jarayonidan o‘tganlar Xudo bilan ahdiy munosabatda bo‘lish uchun tanlanadilar. Rabbiiy avval Masihiy jamoat bilan ahd tuzdi, so‘ng yana Millerit Adventizmi bilan, va U buni bir yuz qirq to‘rt ming bilan yana qiladi.

Rabbiiy Xudoning yangi tanlangan xalqi bilan (avvallari Xudoning xalqi bo‘lmaganlar bilan) ahd tuzishga kirishganda, U ularga Ahdning Elchisi sifatida keladi. Malaki kitobining uchinchi bobini bajo keltiradigan uch tarixning har birida Ahdning Elchisi uchun yo‘l tayyorlaydigan bir elchi mavjud. Birinchi elchi Yahyo Cho‘mdiruvchi bo‘lib, u ikkinchi va uchinchi elchining timsoli edi. Ikkinchi elchi William Miller edi. Yahyo Cho‘mdiruvchi va William Millerni tavsiflovchi bashoriy xususiyatlar birgalikda Ahdning Elchisi kelib yuz qirq to‘rt ming bilan ahd tuzishga kirishishi uchun yo‘l tayyorlaydigan elchining xususiyatlarini belgilab beradi.

Ahdning Elchisi bo‘lgan Masihning O‘z ma‘badiga kutilmaganda kelishi uchun yo‘l tayyorlaydigan uch xabarchi, ijro etuvchi hukm bilan yakunlanadigan tergov hukmi davrida amalga oshiriladigan ishni tasvirlaydi.

“Yer tarixining oxirgi kunlarida Xudoning O‘z amrlarini saqlovchi xalqi bilan tuzgan ahdi yangilanmog‘i kerak. ‘O‘sha kuni Men ular uchun dala hayvonlari, osmon qushlari va yerda sudralib yuruvchilar bilan ahd tuzaman; kamon, qilich va urushni yerdan yo‘q qilaman va ularni xavfsiz yotqizaman. Seni O‘zimga abadiy nikohlab olaman; ha, Seni O‘zimga adolatda, hukmda, mehr-muhabbatda va rahm-shafqatda nikohlab olaman. Seni O‘zimga sadoqat bilan nikohlab olaman; va sen Egamizni bilasan.”

“Va o‘sha kunda shunday bo‘lurki, Men eshiturman, — deydi Egamiz, — Men osmonlarga quloq tuturman, ular esa yerga quloq tuturlar; yer bug‘doyga, sharobga va zaytun moyiga quloq tutar; ular esa Yizreelga quloq tuturlar. Men uni O‘zim uchun yerga ekurman; marhamat topmagan kishiga marhamat qilurman; Mening xalqim bo‘lmaganlarga: “Sen Mening xalqimsan”, — deyman; ular esa: “Sen mening Xudoyimsan”, — derlar.” Ho‘sheya 2:14–23.”

“O‘sha kunda, ... Isroilning qoldig‘i va Yoqub xonadonidan qutulib qolganlar ... haqiqatda Egamizga, Isroilning Muqaddas Zotiga tayanadilar.” Ishayo 10:20. ‘Har bir millat, qabila, til va xalq‘dan ‘Xudodan qo‘rqinglar va Unga ulug‘lik beringlar, chunki Uning hukm soati keldi’, degan xabarga mamnuniyat bilan javob beradiganlar chiqadi. Ular o‘zlarini bu yerga bog‘lab turgan har bir butdan yuz o‘giradilar va ‘osmonni, yerni, dengizni va suv buloqlarini yaratganga sajda qiladilar.’ Ular o‘zlarini har qanday chirmashuvdan ozod etadilar va dunyo oldida Xudoning marhamatining yodgorliklari sifatida turadilar. Har bir ilohiy talabga itoatli bo‘lgan holda, ular farishtalar va odamlar tomonidan ‘Xudoning amrlarini saqlaydigan va Isoning imoniga ega bo‘lganlar’ sifatida tan olinadilar. Vahiy 14:6–7, 12.”

“Mana, shunday kunlar keladiki, — deydi Egamiz, — yer haydovchi o‘roqchini quvib yetadi, uzum ezuvchi esa urug‘ sepuvchini; tog‘lardan shirin sharob tomchilab oqadi, barcha tepaliklar esa erib ketadi. Va Men O‘z xalqim Isroilning asirligini qaytaraman [teskari aylantiraman], ular vayron bo‘lgan shaharlarni qurib, ularda yashaydilar; uzumzorlar barpo etib, ularning sharobini ichadilar; shuningdek bog‘lar barpo etib, ularning mevasidan yeydilar. Va Men ularni o‘z yurtlariga o‘tqazaman, va Men ularga bergan o‘z yerlaridan ular endi hech qachon sug‘urib tashlanmaydi, — deydi Egamiz Xudoying. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 1914-yil 26-fevral.

Malaki uchinchi bob Masih davrida ham, Milleriyalar davrida ham amalga oshgan edi va bu ikki tarix uning oxirgi kunlardagi bajo bo‘lishini aniqlab beradi. Opa White Malaki uchinchi bobining bajo bo‘lishini Masihning ma‘badni poklash ishi bilan bog‘laydi.

“Dunyoviy xaridorlar va sotuvchilardan ma‘badni tozalash orqali, Iso O‘zining qalbni gunohning iflosligidan,—jonni buzadigan yeri istaklar, xudbin nafslar, yomon odatlardan tozalash vazifasini e‘lon qildi. Malaki 3:1–3 keltirilgan.” Asrlar Istagi, 161.

Masih tomonidan ma‘badning poklanishi Uning tavba qilgan gunohkor qalbini poklash ishini ifoda etardi. U insonlar orasidagi xizmati davomida yer yuzidagi ma‘badni ikki marta pokladi.

“Payg‘ambar shunday deydi: ‘Men osmondan tushib kelayotgan, buyuk hokimiyatga ega bo‘lgan yana bir farishtani ko‘rdim; va yer uning ulug‘vorligidan yorishdi. U qudratli ovoz bilan qattiq faryod qilib, dedi: Buyuk Bobil yiqildi, yiqildi va jinlarning maskaniga aylandi’ (Vahiy 18:1, 2). Bu ikkinchi farishta tomonidan berilgan ayni o‘sha xabardir. Bobil yiqildi, ‘chunki u barcha xalqlarga o‘z zinokorligining g‘azab sharobidan ichirdi’ (Vahiy 14:8). Bu sharob nima? — Uning soxta ta‘limotlaridir. U dunyoga to‘rtinchi amrning Shabbat kuni o‘rniga soxta bir shanbani bergan va Shaytonning avval Eden bog‘ida Momo Havoga aytgan yolg‘onini — jonning tabiiy o‘lmasligi haqidagi da‘voni — takrorlagan. U shunga o‘xshash ko‘plab xatolarni olis-olislarga yoyib yuborgan, ‘inson amrlarini ta‘limot deb o‘rgatib’ (Matto 15:9).

“Iso O‘zining ommaviy xizmatini boshlaganida, U Ma’badni uning muqaddas narsalarni tahqirlovchi bulg‘anishidan pokladi. Uning xizmatining so‘nggi ishlari orasida Ma’badning ikkinchi bor poklanishi ham bor edi. Xuddi shuningdek, dunyoni ogohlantirish uchun olib boriladigan so‘nggi ishda jamoatlarga ikkita alohida da’vat qilinadi. Ikkinchi farishtaning xabari shunday: ‘Bobil quladi, quladi, o’sha ulug‘ shahar; chunki u barcha xalqlarga o‘z zinosining g‘azab sharobidan ichirdi’ (Vahiy 14:8). Va uchinchi farishtaning xabarining baland nidosida osmondan bir ovoz eshitaladi: ‘Undan chiqing, ey Mening xalqim, toki uning gunohlariga sherik bo‘lmang va uning balolaridan ulush olmang. Chunki uning gunohlari osmongacha yetdi, va Xudo uning nohaqliklarini esladi’ (Vahiy 18:4, 5).” Selected Messages, 2-kitob, 118.

Malaki kitobining uchinchi bobi bajo bo‘lishida, Yahyo Cho‘mdiruvchi Ahdning Elchisi bo‘lgan Iso O‘z ma’badiga to‘satdan kelib, uni ikki marta poklashi uchun yo‘l hozirlagan elchi edi. O‘zining uch yarim yillik xizmatida U xizmatining boshida ham, oxirida ham ma’badni pokladi; shu tariqa poklash ishining boshlanishi oxirini ifoda etishini ko‘rsatdi. Iso har doim oxirini boshlanish bilan tasvirlaydi, va O‘zining Alfa va Omega sifatidagi ishiga muvofiq, bu uch yarim yil ma’badni poklash bilan boshlanib, ma’badni poklash bilan yakunlandi.

Uch yarim yilning oxirida, U ahdni tasdiqlagan qonni to‘kdi; bu Doniyor to‘qqizinchi bobdagi bashoratni bajo keltirdi: U bir hafta davomida ko‘plar bilan ahdni tasdiqlar va uning o‘rtasida qirib tashlanar edi.

Va oltmish ikki haftadan keyin Masih o‘zi uchun emas, balki qirib tashlanadi; va keladigan shahzodaning xalqi shaharni ham, muqaddas joyni ham vayron qiladi; uning oxiri toshqin bilan bo‘ladi, va urushning oxirigacha vayronagarchiliklar belgilab qo‘yilgandir. U bir hafta davomida ko‘plar bilan ahdni mustahkamlaydi; va haftaning yarmida qurbonlik bilan nazrni to‘xtatadi, va jirkanchliklarning yoyilishi tufayli uni xarob qiladi, toki nihoyatgacha; va belgilab qo‘yilgan narsa xarob bo‘lganning ustiga to‘kiladi. Doniyor 9:26, 27.

Biz bu tadqiqotni keyingi maqolada davom ettiramiz.

“Bu narsalar haqida sahifa ketidan sahifa yozish mumkin bo‘lardi. Butun konferensiyalar ayni shu buzuq tamoyillar bilan xamirturushlangandek bo‘lib bormoqda. ‘Chunki uning boy odamlari zo‘ravonlikka to‘lgandir, uning aholisi yolg‘on so‘zlagandir, ularning tilida esa og‘izlarida makr bordir.’ Rabbiiy O‘z jamoatini poklash uchun ish ko‘radi. Sizlarga haqiqatni aytaman: Rabbiiy O‘z nomi bilan atalgan muassasalarda ag‘darib, ostin-ustin qilish arafasidadir.”

“Bu tozalash jarayoni qanchalik tez orada boshlanishini men ayta olmayman, ammo u uzoqqa kechiktirilmaydi. Belkuragi O‘z qo‘lida bo‘lgan Zot O‘z ma’badini uning axloqiy nopokligidan tozalaydi. U O‘z xirmonini butunlay tozalab tashlaydi. Xudo eng kichik nohaqlikni qiladiganlarning barchasi bilan da’voga egadir; chunki ular shunday qilish bilan Xudoning hokimiyatini rad etadilar va Masih Odamning har bir o‘g‘li va qizi uchun o‘z zimmasiga olgan kafforatdagi, qutqarilishdagi o‘z ulushlarini xavf ostiga qo‘yadilar. Xudoga jirkanch bo‘lgan yo‘lni tutish foyda keltirarmikan? Xudo huzurida qurbonlik qilish uchun tutatqidonlaringizga begona olov solib, buning farqi yo‘q, deb aytish foyda keltirarmikan?”

“Shuncha narsani Battle Creekda markazlashtirish Xudoning tartibiga muvofiq bo‘lmagan. Hozir mavjud bo‘lgan ahvol menga ogohlantirish sifatida ko‘rsatilgan narsa bilan aynan bir xil. Bu manzaradan yuragim xasta bo‘lmoqda. Rabbimiz bu axloqiy buzilish holatining oldini olish uchun ogohlantirishlar bergan edi, ammo ularga quloq solinmadi. ‘Sizlar yerning tuzisizlar; ammo agar tuz o‘z ta‘mini yo‘qotsa, uni yana nima bilan sho‘r qilish mumkin? Shundan keyin u hech narsaga yaramaydi, faqat tashqariga chiqarilib, odamlar oyoq osti qilishi uchungina qoladi.’”

Men birodarlarimga uyg‘onishlari uchun murojaat qilaman. Agar tez orada o‘zgarish yuz bermasa, men bu haqiqatlarni xalqqa ma‘lum qilishim kerak; chunki bu holat o‘zgarishi lozim; bunchalik muhim va muqaddas ishda imonga kelmagan kishilar endi boshqaruvchi va direktor bo‘lasliklari kerak. Dovud bilan birga biz shunday deyishga majburmiz: “Ey Rabbiy, Sen amal qiladigan vaqting keldi; chunki ular Sening qonuningni bekor qildilar.” Maxsus Guvohliklar, 30, 31.